

Ο Άγιος

Αρσένιος
ο Καππαδόκης ου)

Οσιότατος Αρσένιος ο Καππαδόκης γεννήθηκε γύρω στα 1840 μ.Χ. στα Φάρασα ή Βαρασιό, στο Κεφαλοχώρι των έξι Χριστιανικών χωριών της περιφέρειας Φαράσων της Καππαδοκίας. Οι γονείς του ήταν πλούσιοι σε αρετές και μέτριοι σε αγαθά. Είχαν αποκτήσει δύο αγόρια, τον Βλάσιο και τον Θεόδωρο (τον Άγιο Αρσένιο).

Από μικρή ηλικία έμειναν ορφανά και τα προστάτεψε η θεία τους, αδελφή της μητέρας τους. Ένα θαυμαστό γεγονός που συνέβηκε στα παιδιά και την θαυματουργική διάσωση του μικρού τότε Θεόδωρου από τον Άγιο Γεώργιο που τον έσωσε από βέβαιο πνιγμό, είχε ως αποτέλεσμα, για τον μεν Βλάσιο να δοθεί με τον δικό του τρόπο στον Θεό, να τον δοξολογεί ως δάσκαλος της Βυζαντινής Μουσικής και κατέληξε αργότερα στην Κωνσταντινούπολη, για τον Θεόδωρο δε να θέλει να γίνει καλόγερος.

Στη συνέχεια μεγαλώνοντας, στάλθηκε στη Νίγηδη και μετά στη Σμύρνη όπου τέλειωσε τις σπουδές του.

Στα είκοσι έξι του περίπου χρόνια πήγε στην Ιερά Μονή Φλαβιανών του Τιμίου Προδρόμου (Ζιντζί-Ντερέ) όπου αργότερα εκάρη Μοναχός και πήρε το όνομα Αρσένιος. Δυστυχώς όμως δε χάρηκε πολύ την ησυχία του, διότι εκείνη την εποχή είχαν ανάγκη μεγάλη από δασκάλους και ο Μητροπολίτης Παΐσιος ο Β΄, τον χειροτόνησε Διάκο και τον έστειλε στα Φάρασα για να μάθει γράμματα στα εγκαταλειμμένα παιδιά. Αυτό φυσικά γινόταν στα κρυφά, με χίλιες δυο προφυλάξεις, για να μη μάθουν τίποτε οι Τούρκοι. Στο τριακοστό έτος της ηλικίας του χειροτονήθηκε στην Καισαρεία πρεσβύτερος με τον τίτλο του Αρχιμανδρίτου και την ευλογία ως Πνευματικός.

Άρχισε πια η πνευματική του δράση να γίνεται μεγαλύτερη και να απλώνεται. Με την άφθονη Θεία Χάρη που τον προίκισε ο Θεός θεράπευε τις ψυχές και τα σώματα των πονεμένων ανθρώπων. Είχε πολλή αγάπη στον Θεό και προς την εικόνα Του, τον άνθρωπο και όχι στον εαυτό του, διότι, όταν έβλεπε πολύ πόνο και καταπίεση Τουρκική, η αγάπη τον έβγαζε έξω από τον εαυτό του και έξω από το χωριό του και αγκάλιαζε και τα γύρω χωριά. Θεράπευε αδιάκριτα τον ανθρώπινο πόνο όπου τον συναντούσε σε Χριστιανούς ή Τούρκους. Για τον Άγιο δεν είχε καμιά σημασία, διότι έβλεπε στο πρόσωπό τους, την με πολλή αγάπη πλασθείσα εικόνα του Θεού. Αναρίθμητα είναι τα θαύματα που επετέλεσε ο Άγιος με τη Χάρη του Θεού. Στείρες γυναίκες τεκνοποιούσαν, αφού τις διάβαζε ευχή ή έδιδε «φυλακτό» που ήταν ένα κομμάτι χαρτί γραμμένο με κάποιες ευχές που τις έγραψε ο ίδιος. Διάβαζε το Άγιο Ευαγγέλιο σε σοβαρές περιπτώσεις, όπως στους τυφλούς, βουβούς, χωλούς παραλυτικούς, δαιμονιζομένους και γινόντουσαν καλά, μόλις τελείωνε την ανάγνωση. Πολλοί Χριστιανοί και Τούρκοι είχαν θεραπευθεί, αφού πήραν χρώμα από το κατώφλι του κελιού του και αναμιγνύοντάς το με λίγο νερό το έπιναν,

πιστεύοντας ότι θα εθεραπεύοντο και η πίστη τους που είχαν στον Άγιο, έκανε το θαύμα. Χρήματα φυσικά δε δεχόταν ποτέ ούτε κι έπιανε στα χέρια του.

Συνήθιζε να λέγει «η πίστη μας δεν πουλιέται».

Βίωνε ολοκληρωτικά και «έπασχε τα Θεία». Ζούσε με αυταπάρηση, διότι αγαπούσε πολύ πρώτα τον Θεό και μετά την εικόνα Του, τον πλησίον. Αιματηρούς αγώνες και προσπάθειες κατέβαλε για να διατηρήσει τους συγχωριανούς και τους συμπατριώτες του στην πίστη, για να μην κλονιστούν και αλλαξοπιστήσουν στις χαλεπές εκείνες ημέρες και εποχές, από τις πολλές και διάφορες πιέσεις που δεχόντουσαν από τους Τούρκους, αλλά και από διάφορους προβατόσχημους λύκους, τους προτεστάντες, που προσπαθούσαν να ποιμάνουν την ποίμνη του Χριστού.

Το κελί του, μικρό, απέριττο, ευρισκόταν μέσα στον κόσμο. Ζούσε μέσα στον κόσμο, αλλά συγχρόνως κατόρθωνε να ζει και εκτός του κόσμου.

Σε αυτό, καθώς και για τα θεία του κατορθώματα, πολύ τον βοηθούσαν οι δύο ημέρες (η Τετάρτη και η Παρασκευή) που έμενε έγκλειστος στο κελί του, προσευχόμενος. Οι οποίες καρποφορούσαν περισσότερο πνευματικά τότε, διότι αγίαζαν και την εργασία των άλλων ημερών. Ώρες έμενε γονατιστός προσευχόμενος στον Θεό για τον λαό Του, που τον είχε εμπιστευθεί στα ασκητικά χέρια του δούλου Του Αρσενίου. Η μεγάλη ευαισθησία του Αγίου Πατρός δεν άντεχε να κάνει κανένα κακό στην πλάση. Ιδιαίτερα στα ζώα. Ποτέ του δεν κάθισε σε ζώο να το κουράσει, για να ξεκουράσει τον εαυτό του. Προτιμούσε πάντοτε να βαδίζει πεζός και όπως συνήθιζε ξυπόλυτος. Είχε πάντοτε μπροστά του τον Χριστό που ποτέ Του δεν κάθισε σε ζώο – μόνο μια φορά – και όπως χαρακτηριστικά έλεγε: «Εγώ που είμαι χειρότερος και από το γαϊδουράκι, πως να καθίσω σ' αυτό;» Για να κρύψει τις αρετές του από τα μάτια των ανθρώπων και να αποφύγει έτσι τους επαίνους, κατάφευγε σ' ορισμένες «ιδιοτροπίες». Παρουσιαζόταν σαν σκληρός θυμώδης, οξύθυμος, απόπαιρνε τις διάφορες γυναίκες, που από αγάπη γι' αυτόν και ευγνωμοσύνη προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν, με διάφορους τρόπους, να του μαγειρεύουν και να του στέλνουν φαγητό. Όπως χαρακτηριστικά έλεγε στον πιστό του φίλο και ψάλτη Πρόδρομο τα εξής: «Εάν ήθελα να με υπηρετούν γυναίκες, θα γινόμουν έγγαμος ιερέυς και θα με υπηρετούσε παπαδιά. Τον καλόγηρο που τον υπηρετούσε γυναίκες, δεν είναι καλόγηρος».

Όταν ύψωνε τα χέρια του για να παρακαλέσει για κάτι τον Θεό, άρχιζε να τον παρακαλεί προσευχόμενος και φωνάζοντας, «Θεέ μου!» λες και ξεκοβόταν η καρδιά του εκείνη την ώρα, και θαρρείς πώς έπιανε τον Χριστό από τα πόδια και δεν του έκανε το αίτημά του. «Εμείς», όπως έλεγαν οι Φαρασιώτες, «στην

Πατρίδα μας τι θα πει γιατρός, δεν ξέραμε στον Χατζεφεντή τρέχαμε. Στην Ελλάδα μάθαμε από γιατρούς, αλλά αν τα πούμε στους εντόπιους, τους φαίνονται παράξενα».

Εκτός από τα άλλα του χαρίσματα είχε και το προορατικό χάρισμα. Είχε πληροφορηθεί από τον Θεό, πως θα έφευγαν για την Ελλάδα και έγινε στις 14 Αυγούστου του 1924 μ.Χ. με την ανταλλαγή των πληθυσμών. Γνώριζε από προηγουμένως και τον θάνατό του και ότι αυτός θα συνέβαινε σ' ένα νησί.

Η αγία του μορφή συνέχεια σκοπούσε Χάρη και παρηγοριά.

Το πρόσωπό του έλαμπε από την ασκητική γυαλάδα, που έμοιαζε σαν το χρώμα του φτιασμένου κυδωνιού.

Είχε πια εξαϋλωθεί από τους υπερφυσικούς πνευματικούς αγώνες, που έκανε από αγάπη στον Χριστό, καθώς και από τους πολλούς του κόπους για την αγάπη προς το ποίμνιο του, που το ποιόμανε πενήντα χρόνια σαν καλός Ποιμένας.

Τρεις μέρες πριν την εκδημία του ήλθε η Παναγία, τον γύρισε σ' όλο το Άγιο Όρος, τα Μοναστήρια, τους Ναούς που τόσο επιθυμούσε να δει και δεν είχε αξιωθεί και του είπε ότι σε τρεις ημέρες θα παρουσιαστεί στον Κύριο, που τόσο πολύ αγάπησε και έδωσε όλο του τον εαυτό σ' Αυτόν.

Κοιμήθηκε στις 10 Νοεμβρίου του 1924 μ.Χ. στην Κέρκυρα.

Με λίγα λόγια αυτός ήταν ο Άγιος Αρσένιος. Ας έχουμε όλοι τις Αγίες του Ευχές.

Σημείωση: Από την Κέρκυρα, το 1958 μ.Χ., τα λείψανα του μεταφέρθηκαν από τον μοναχό Παΐσιο στην Κόνιτσα και το 1970 μ.Χ. από τον ίδιο Αγιορείτη μοναχό στο γυναικείο μοναστήρι - Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή, όπου ο Άγιος μετά τον θάνατό του έκανε πολλά θαύματα. Η Ορθόδοξη Εκκλησία τον αγιοποίησε στις 11 Φεβρουαρίου 1986 μ.Χ.

θαύματα του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκη

Αμέτρητα είναι τα θαύματα που οφείλονται στον μεγάλο αυτόν Άγιο, όχι μόνο κατά τη διάρκεια που ήταν εν ζωή, αλλά και μετά την κοίμησή του. Ένα πολύ μικρό δείγμα αυτών αναφέρονται πιο κάτω (τα θαύματα που αναφέρονται στη συνέχεια είναι παρμένα από το βιβλίο «Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» που έγραψε ο ίδιος ο Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, ο οποίος ήταν βαπτιστικός του Αγίου):

- Ο Σολομών Κοσκερίδης διηγήθηκε ότι είχαν πάει μία παράλυτη Τουρκάλα στον

Χατζεφεντή (έτσι έλεγαν τότε τον Άγιο Αρσένιο) μέσα σε μια μπατανία, την οποία διάβασε και έγινε αμέσως καλά.

- Από το Κελμίρι είχαν φέρει μια γυναίκα λεπρή στον Χατζεφεντή (Άγιος Αρσένιος), την οποία διάβασε και καθαρίσθηκε η λέπρα της. Και, όπως διηγείται ο Πρόδρομος Κορτσινόγλου, το πρόσωπό της μετά φαινόταν σαν πρόσωπο παιδιού, τρυφερό.

- Η Σωτηρία Χριστοφορίδου διηγήθηκε ότι μια Τουρκάλα τυφλή, ονόματι Μεριάμα, την είχαν φέρει στον Πατέρα Αρσένιο, ο οποίος την διάβασε και ήρθε το φως της.

- Από το Σατί, θυμάται ο Ανέστης Καραούσογλου ότι κάποιος Ιερέυς είχε γυναίκα στείρα και έφερε στον Χατζεφεντή (Άγιος Αρσένιος) ένα φόρεμα της πρεσβυτέρας να το διαβάσει, για να αποκτήσει παιδιά. Ο Πατήρ Αρσένιος, αφού το διάβασε, είπε στον Ιερέα: «Η πρεσβυτέρα σου θα γεννήσει κόρη και να την ονομάσεις Εύα», όπως και έγινε.

- Η Στέλλα Κογλανίδου διηγείται ότι είχαν φέρει στο πατρικό της σπίτι, στα Φάρασσα, έναν βουβό Τούρκο ηλικίας τριάντα ετών, και ο πατέρας της τον πήρε και τον πήγε στον Πατέρα Αρσένιο, για να τον διαβάσει και να γίνει καλά. Ενώ ο Χατζεφεντής (Άγιος Αρσένιος) του διάβαζε το Ευαγγέλιο, πριν ακόμη τελειώσει, ο βουβός άρχισε να μιλάει. Στη συνέχεια τον πήγε πάλι στο σπίτι του και ο βουβός μιλούσε. Δηλαδή τον φιλοξένησε και θεραπευμένο, και την άλλη μέρα τον πήραν οι συγγενείς του και έφυγαν.

- Η Αμαλία Ελευθεριάδου (Ιεχωβίτισσα τώρα) διηγείται πως ο Χατζεφεντής (Άγιος Αρσένιος) έλεγε από πριν ότι θα πάμε στην Ελλάδα και ότι αυτός θα ζήσει μόνο σαράντα ημέρες εκεί. Κάποιος Φαρασιώτης, όταν τον άκουσε τον Χατζεφεντή του είπε: «Τι είσαι συ που τα ξέρεις αυτά; Θεός;» Ο Χατζεφεντής τότε απάντησε: «Είμαι πιστός δούλος του Θεού και το ξέρω».

- Στην μνήμη του Αγίου Χρυσοστόμου, είχαν καθίσει οι πανηγυριώτες μετά την Θεία Λειτουργία έξω από τον Ναό και έτρωγαν. Εκεί στον Άγιο Χρυσόστομο ήταν ένα Αγίασμα το οποίο έβγαινε άφθονο από μια τρύπα ενός βράχου και έπεφτε σαν καταρράκτης από ψηλά κάτω στον Ζεμαντή ποταμό. Άλλοτε πάλι τραβιόταν πίσω τελείως και χανόταν. Ενώ λοιπόν έτρωγαν οι άνθρωποι, σηκώθηκε μια γυναίκα να πάρει λίγο νερό. Εκείνη τη στιγμή το νερό τραβιόταν πίσω, και η γυναίκα έτρεξε στον Χατζεφεντή (Άγιος Αρσένιος) και του το είπε. Ο Χατζεφεντής πήρε το Ευαγγέλιο και πήγε στην τρύπα του βράχου, γονάτισε και διάβασε λίγο, και το νερό ήρθε αμέσως. Αυτό συνέβαινε πολλές φορές· τραβιόταν το νερό και ερχόταν πάλι μετά από αρκετό διάστημα. Ο Αναστάσιος Λεβίδης λέγει ότι ήταν το φυσικό φαινόμενο παλίρροια και άμπωτις. Ο δούλος όμως του Θεού Χατζεφεντής

παρακαλούσε το Αφεντικό του, τον Θεό, και του το έφερνε όποτε ήθελε, χωρίς να περιμένει.

- Ο Γαβριήλ Κορτσινόγλου -ο δεύτερος Αναγνώστης του Πατρός Αρσενίου- είχε διηγηθεί το εξής: «Είχαμε πάει μια φορά στον Άγιο Χρυσόστομο με τον Χατζεφεντή και με τον Θείο μου Πρόδρομο για Θεία Λειτουργία. Ενώ ο Χατζεφεντής ετοιμαζόταν (φορούσε τα Ιερά του), εγώ πήγα στο Αγίασμα να πάρω νερό για τη Θεία Λειτουργία. Μόλις έφθασα στο Αγίασμα, εκείνη την στιγμή το νερό τραβιόταν μέσα, και έτρεξα στον Χατζεφεντή, ο οποίος ήρθε αμέσως με την φυλλάδα στην μασχάλη του, ενώ με τα χέρια τύλιγε τα κορδόνια από τα επιμάνικα στον δρόμο που περπατούσε. Μόλις διάβασε στο μάτι του βράχου, το νερό άρχισε να βροντάει και να έρχεται. Γέμισα μετά και πήγαμε για την Θεία Λειτουργία».

- Επάνω σ'έναν βράχο, μέσα σε μια σπηλιά ήταν ένα Εξωκλήσι της Παναγίας (σό Κάντσι). Οι Φαρασιώτες είχαν προεκτείνει προς τα έξω του βράχου σανιδένιο εξώστη για ευρυχωρία. Για να φθάσουν μέχρι εκεί, έπρεπε να ανεβούν σαράντα σκαλοπάτια σκαλιστά στον βράχο και άλλα εκατό είκοσι που είχαν φτιαγμένα με σανίδες. Σ' αυτό λοιπόν το Εξωκλήσι είχε πάει να λειτουργήσει ο Πατήρ Αρσένιος και ο Πρόδρομος, ως συνήθως. Όταν τέλειωσε η Θεία Λειτουργία, ο Πατήρ βγήκε λίγο στον εξώστη. Εκεί που ακουμπούσε ξεκαρφώθηκε μια σανίδα και ο Πατήρ έπεσε κάτω στον γκρεμό. Ένας γεωργός που τον είδε από απέναντι να πέφει άφησε τα βόδια του στον ζυγό και έτρεξε, για να συμμαζέψει το σκορπισμένο του κορμί, όπως νόμιζε. Ο πρόδρομος δεν είχε καταλάβει τίποτε, γιατί ήταν μέσα στον Ναό και τον συγύριζε. Όταν λοιπόν έφθασε ο γεωργός εκεί κοντά στον γκρεμό κάτω, είδε το κορμί του του Πατρός Αρσενίου ολόκληρο αλλά ακίνητο, και πήγε να το πιάσει. Ο Πατήρ όμως είπε στον γεωργό: «Μη μ' αγγίζεις. Δεν έχω τίποτε».

Έμενε ακίνητος ο Πατήρ, όχι γιατί είχε χτυπήσει, αλλά από μεγάλη συγκίνηση, διότι την ώρα που έπεφτε κάτω στον γκρεμό, τον πήρε στην αγκαλιά της μια Γυναίκα, τον κατέβασε και τον άφησε. Είχε νιώσει τον ευατό του, όπως έλεγε, εκείνη την ώρα, σαν να ήταν μωρό παιδί στην αγκαλιά της μητέρας του. Σηκώθηκε λοιπόν μετά από την συγκίνηση εκείνη και ανέβηκε από τον γκρεμό και τα εκατόν εξήντα σκαλοπάτια, που μόνον αυτά συμπλήρωσαν πενήντα μέτρα ύψος, και πήγε ξανά στο Εξωκλήσι της Παναγίας και διηγήθηκε ότι έγινε στον Πρόδρομο, ο οποίος ήταν αφοσιωμένος στο συγύρισμα του Ναού και δεν είχε ακόμη καταλάβει τίποτε. Ο γεωργός επίσης πήγε μετά στα Φάρασσα και το ομολογούσε.

- Ένας Τούρκος από το χωριό Τελέληδες είχε μολύνει το Αγίασμα του Αγίου Χρυσοστόμου, και ο Άγιος, για να τον παιδαγωγήσει, τον τιμώρησε. Τον έφεραν και αυτόν στον Χατζεφεντή, για να τον διαβάσει να γίνει καλά. Ο Πατήρ όμως τον κράτησε μια εβδομάδα, χωρίς να το διαβάσει. Ο Ψάλτης του, που έβλεπε να

κρατάει τον Τούρκο μια εβδομάδα, παραξενεύτηκε και είπε στον Πατέρα Αρσένιο: «Ναχω την ευχή σου, τι κρατάς μια εβδομάδα αυτόν τον Τούρκο, ενώ άλλους αρρώστους πιο βαριά τους διαβάζεις και γίνονται αμέσως καλά;». Και απάντησε ο Άγιος Αρσένιος: «Τον κρατώ για να κάνει κανονα, γιατί αυτός έχει χοντρό κεφάλι και δεν τόχει σε τίποτε, μόλις τον κάνω καλά να πάει αμέσως να ξαναβουτήξει το κασιδιάρικό του κεφάλι στον Αγιασμό».

Όταν τέλειωσε η εβδομάδα, τότε τον διάβασε και επανήλθε το πρόσωπό του στην θέση του και του έκανε παρατήρηση του Τούρκου: «Άλλη φορά, όταν τα βακούφια των Χριστιανών, να τα προσκυνάς από μακριά και να παίρνεις δρόμο».

- Είχαν φέρει κάποτε από τους Τελέληδες μια τυφλή Μουσουλμάνα, ονόματι Φάτμα, ημέρα Τετάρτη στον Χατζηαφέντη, να την διαβάσει να γίνει καλά. Επειδή ήταν έγκλειστος, αφού χτυπήσαν την πόρτα του κελλιού του αρκετά οι συνοδοί της τυφλής, την άφησαν απ' έξω και πήγαν στο Μεσοχώρι. Εκείνη την ώρα μια Φαρασιώτισσα, που της είχε αγκυλωθεί το χέρι της, πήγε στο κελλί του Χατζηαφέντη και πήρε από το κατώφλι της πόρτας του χώμα, άλειψε το παθεμένο χέρι της και έγινε καλά. (Έτσι έκαναν όλοι οι Φαρασιώτες αυτές τις δύο ημέρες, που έμενε έγκλειστος, και δεν τον ενοχλούσαν). Όταν λοιπόν είδε την τυφλή, την ρώτησε γιατί περιμένει και η τυφλή της είπε την αιτία. Τότε η Φαρασιώτισσα της απάντησε: «Τι κάθεσαι και χασομεράς; Δεν ξέρεις ότι ο Χατζηαφέντης την Τετάρτη και την Παρασκευή δεν ανοίγει; Πάρε χώμα από το κατώφλι της πόρτας και τρίψε τα μάτια σου να γίνεις καλά, όπως κάνουμε και όλοι αυτές τις ημέρες, όταν αρρωσταίνουμε».

Η Φαρασιώτισσα έφυγε και πήγε στην δουλειά της. Η Μουσουλμάνα όμως είχε παραξενευθεί στην αρχή γι' αυτό που άκουσε, αλλά μετά έψαξε και βρήκε το κατώφλι, πήρε χώμα και έτριψε τα μάτια της και αμέσως άρισε να βλέπει θαμπά. Από την χαρά της τότε πήρε μια πέτρα και χτυπούσε σαν τρελλή την πόρτα του Πατρός Αρσενίου, ο οποίος άνοιξε και, επειδή είδε πως ήταν Μουσουλμάνα, ενώ δεν μιλούσε αυτήν την ημέρα, έκανε διάκριση και την ρώτησε τι θέλει. Του είπε τον λόγο και ο Πατήρ πήρε το Ευαγγέλιο και την διάβασε και αμέσως της ήρθε όλο της το φως. Εκείνη τότε από την χαρά της έπεσε στα πόδια του και τον προσκυνούσε με ευλάβεια, αλλ' ο Πατήρ την μάλωσε και της είπε: «Εάν θέλεις να προσκυνήσεις, να προσκυνήσεις τον Χριστό που σου έδωσε το φως και όχι εμένα».

Έφυγε μετά χαρούμενη να βρεί τους συνοδούς της και ανεχώρησαν για το χωριό τους.

- Φαρασιώτες από την Δράμα και εγκατεστημένοι στην Θεσσαλονίκη διηγήθηκαν ότι οι δυο Σέχοι (αρχηγοί Μουσουλμανικών φυλών και μάγοι) από το Χατζή -

Πεχτές είχαν επισκεφθεί τον Πατέρα Αρσένιο. Ο Πατήρ τους δέχθηκε και τους έφτιαξε καφέ. Οι Σέχοι όμως άρχισαν τις άνοητες και ζαλισμένες ερωτήσεις, που έφερναν μόνο πονοκέφαλο. Ο Πατήρ, για να τους ξεφορτωθεί, τους είπε: «Δεν μπορώ να σας ακούω, γιατί πονάει το κεφάλι μου». Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν και είπε ο ένας στον Πατέρα Αρσένιο: «Παπάς Εφέντης, θα σου φτιάξουμε ένα μουσχά (χαϊμαλί) και, άμα το φορέσεις, σ' όλη σου την ζωή δεν θα σε πονέσει το κεφάλι σου». Ο Πατήρ τους απάντησε τότε αυστηρά: «Έχω μεγαλύτερη δύναμη από την δική σας και μπορώ να σας κάνω με την δύναμη του Χριστού να μην κουνηθήτε καθόλου από τον τόπο που κάθεσθε».

Τους άφησε αμέσως τότε και πήγε δίπλα στο κελλί του. Όταν είχαν αποτελειώσει τον καφέ τους οι Σέχοι και θέλησαν να φύγουν, με κανένα τρόπο δεν μπορούσαν να κουνηθούν από τον τόπο που κάθονταν, διότι ένιωθαν να είναι δεμένοι με ένα αόρατο δέσιμο. Αναγκάστηκαν τότε να φωνάξουν τον Πατέρα Αρσένιο, για να τους λύσει. Ο Πατήρ πήγε αμέσως, αλλά δεν τους μίλησε μόνο νόημα τους έκανε να φύγουν, και έτσι μπόρεσαν να ξεκοκκαλώσουν από τον τόπο τους. Οι Σέχοι κατάλαβαν το σφάλμα τους και ζήτησαν συγχώρεση από τον Πατέρα και του είπαν φεύγοντας: «Παπάς Εφεντής, συγχώρα μας η δύναμη σου είναι μεγάλη, γιατί την παίρνεις από την μεγάλη σου πίστη. Εμείς με τον σατανά δουλεύουμε».

- Ο Παναγιώτης του Εντζαραπίδη, όταν ήταν είκοσι ετών, είχε τρελλαθεί εξ' αιτίας μιας κοπέλας, που είχε ερωτευθεί. Η τρέλλα του ήταν πολύ σοβαράς μοφής και δεν μπορούσαν να τον δέσουν. Τελικά ο αδελφός του μαζί με τους άλλους, την ώρα που κοιμόταν, τον έδεσαν και τον έφεραν στο Χατζεφεντή. Μόλις άνοιξε την πόρτα του κελλιού του ο Πατήρ για να δει ποιοι χτυπούν και τι θέλουν, ο τρελλός παρόλο που ήταν και δεμένος με αλυσίδες, όρμησε στον Πατέρα Αρσένιο να τον χτυπήσει με τα αλυσοδεμένα χέρια του. Ο Χατζεφέντης είπε εκείνη την στιγμή: «Κύριε Ιησού Χριστέ!». Και πάλι είπε: «Κάτω σατανά». Ο τρελλός μαζεύθηκε αμέσως σαν κουβάρι. Μετά πήρε το Ευαγγέλιο, τον διαβάσε και έγινε αμέσως καλά. Ύστερα δημιούργησε και οικογένεια. (Αυτό το διηγούνται οι Φαρασιώτες από την περιοχή της Δράμας).

- Είχαν ληστέψει μια φορά πάλι οι Τούρκοι Ιερά Σκεύη της Εκκλησίας. Οι Φαρασιώτες ανησυχούσαν και προσπαθούσαν να βρουν τους κλέφτες. Ο Χατζεφέντης όμως ατάραχος τους λέγει: «Μην ανησυχείτε, θα δείτε τον Αϊ-Γιώργη να τα φέρνει ξωπίσω». Όταν οι ληστές έφθασαν στο Καζάν-Ταγή, ενώ ήταν μέρα και ο ουρανός καθαρός, έπεσε απότομα μια παράξενη μαυρίλα μπροστά τους, που ήταν αδύνατο να προχωρήσουν, ούτε καν τον ποταμό Φεραχτίν ήταν δυνατόν να περάσουν, που είχαν μπροστά τους. Κατάλαβαν τότε οι ληστές ότι ήταν από το Θεό αυτό το παράξενο φαινόμενο, και γύρισαν προς τα Φάρασα, για να

επιστρέψουν τα Ιερά Σκεύη. Όταν όμως προχώρησαν λίγο τον δρόμο προς τα Φάρασα και η μαυρίλα είχε φύγει, το θεώρησαν για τυχαίο γεγονός και γύρισαν ξανά με τα φορτωμένα ζώα για το χωριό τους. Με το γύρισμα όμως για το χωριό τους ένιωσαν κάποιον να τους δέρνει αόρατος και να τους φέρνει έτσι καταπόδι μέχρι τα Φάρασα. Έφθασαν με τα κλεμμένα Ιερά Σκεύη στα Φάρασα και φώναζαν τους Φαρασιώτες οι κλέφτες να τα ξεφορτώσουν γρήγορα, γιατί αυτοί με τα χέρια τους προστάτευαν τα κεφάλια τους από τις ξυλιές που ένιωθαν αόρατως να τρώνε.

- Η Οσία Καραμουρατίδου, όταν ήταν νεόνυμφη, φορούσε μια μανδήλα παρδαλή Σμυρنيώτικη. Ο Πατήρ Αρσένιος επανειλημμένως της έκανε παρατηρήσεις για να την πετάξει και να φοράει και αυτή σεμνά, όπως όλες οι Φαρασιώτισσες αλλά εκείνη δεν άκουγε. Μια ημέρα που την είδε πάλι να την φοράει, της είπε αυστηρά: «Φράγκικες αρρώστιες στα Φάρασα δε θέλω. Εάν δεν συμμορφωθείς, να το ξέρεις, τα παιδιά που θα γεννάς, αφού θα βαπτίζονται, θα φεύγουν αγγελούδια και συ δεν θα χαρείς κανένα».

Δυστυχώς και πάλι δεν είχε συμμορφωθεί, αλλά μόνον της έφυγαν δυο αγγελούδια, τότε πέταξε τη παρδαλή μανδήλα και πήγε στον Πατέρα Αρσένιο και ζήτησε συγχώρεση. Ο Πατήρ, αφού την συγχώρεσε, της είπε: «Πήγαινε τώρα στην ευχή του Χριστού και το πρώτο παιδί που θα γεννήσεις θα είναι αγόρι και θα το ονομάσουμε Αρσένιο. Το δεύτερο μετά θα είναι κόρη και θα το ονομάσουμε Ειρήνη».

Όπως και έγινε.

- Κάποτε πήγαν τρεις Τούρκοι να ληστέψουν τον Χατζηεφέντη. Επειδή άκουγαν ότι τρέχει πολύς κόσμος στον Πατέρα Αρσένιο, νόμιζαν ότι θα έχει πολλά χρήματα, ενώ ο Πατήρ χρήματα ούτε έπιανε στα χέρια του. Οι ληστές λοιπόν πήγαν ημέρα Τετάρτη, για να τον βρουν σίγουρα στο κελί του, επειδή είχαν υπόψη τους ότι την Τετάρτη και την Παρασκευή έμενε έγκλειστος στο κελί του. Οι μεν δυο κλέφτες κάθισαν απ' έξω, ο δε τρίτος, αφού μπήκε από το παράθυρο, άνοιξε τη πόρτα του κελιού του και πέρασε το ένα πόδι μέσα. Ο Πατήρ Αρσένιος, εκείνη την ώρα διάβαζε την νυχτερινή του ακολουθία και όταν άκουσε θόρυβο, έριξε μια ματιά προς τη πόρτα, την στιγμή ακριβώς που περνούσε το ένα του πόδι ο ληστής μέσα στο κελί του. Εκείνη η ματιά όμως του Πατρός Αρσενίου, λες και ήταν δυνατόν ηλεκτρικό ρεύμα, τον κοκάλωσε, όπως βρισκόταν, με το ένα πόδι μέσα και με το άλλο απ' έξω και οπλισμένο με τα μαχαίρια και τα φυσεκλίκια του. Ο Πατήρ, μετά την ματιά εκείνη, συνέχισε την ακολουθία του ατάραχος.

Οι άλλοι δυο όμως ληστές που ήταν απ' έξω ανησυχούσαν, γιατί άραγε και θα τους έπαιρνε η ημέρα και μπήκαν και αυτοί. Όταν είδαν το σύντροφό τους ακίνητο με

το πόδι μέσα στο κελί και τα άλλο απ' έξω, στο μικρό διάδρομο τους έπιασε τρόμος. Παρακάλεσαν τότε το Πατέρα Αρσένιο να τους συγχωρέσει και να λύσει το σύντροφο τους από εκείνο το αόρατο δέσιμο. Ο Πατήρ, χωρίς να διακόψει την ακολουθία του, έκανε νόημα να φύγει, και έτσι μπόρεσε να λυθεί, και έφυγαν. Οι Τούρκοι αυτοί μετά το ομολογούσαν και στους άλλους Τούρκους αυτό που έπαθαν και έλεγαν: «Αμάν, αμάν· μην πάτε να ληστέψετε τον Χατζηφεντή!». (Αυτό το ανέφεραν οι Φαρασιώτες από την Θεσσαλονίκη).

- Ο Πρόδρομος Εζνεπίδης διηγήθηκε πως μια φορά είχαν έρθει πολλοί Τούρκοι (Τσέτες) στο χωριό (Φάρασσα) και έτυχε εκείνος να είναι άρρωστος στο κρεβάτι και να σπαρταράει σαν το ψάρι από δυνατό ρίγος. Όταν τον ειδοποίησαν, βρέθηκε σε δύσκολη θέση σαν Πρόεδρος, γιατί έφερνε ευθύνη του χωριού, και είπε σ' αυτούς που ήταν γύρω του να τον πιάσουν, όπως ήταν, και να τον πάνε στον Χατζηφεντή. Όπως και έκαναν. Ο Χατζηφεντής, όταν τον είδε σ' αυτή τη κατάσταση και έμαθε που είχαν έρθει οι Τούρκοι, ούτε καν τη φυλλάδα του πήρε να τον διαβάσει, αλλά χωρίς να χασομερήσει καθόλου πήρε ένα τσεραστούπι (κανδηλοκέρι), το ευλόγησε, το τύλιξε στο δεξί του χέρι και του είπε: «Πήγαινε παλικάρι, στην ευχή του Χριστού και διώξε τους Τούρκους να μην μπουν στο χωριό μας». Αμέσως έγινε καλά με την ευχή του, συγκέντρωσε τα παλληκάρια του χωριού και τους έδιωξε, χωρίς να έχουν ούτε τραυματία.

- Ο Πρόδρομος Εζνεπίδης διηγήθηκε ότι μια φορά είχαν πάει πολλοί Τούρκοι (Τσέτες), για να πατήσουν τα Φάρασσα. Στο χωριό οι άνδρες έλειπαν, άλλοι στα μακρινά κτήματα και άλλοι στα ταξίδια.

Αναγκάστηκε τότε να μαζέψει τα μικρά παιδιά, μόνο για να δείξουν στόχο γύρω από το Κάστρο ότι είναι πολλοί, και μετά τα έδιωξε, για να κρυφθούν.

Μερικοί γέροι που ήταν, και αυτοί σκόρπισαν, και τελικά έμεινε μόνος του με την απόφαση να σκοτωθεί καλύτερα παρά να δει του Τούρκους στο χωριό. Είχαν τελειώσει όμως οι σφαίρες του και μετά τον έπιασαν ζωντανό οι Τούρκοι. Αφού τον έδεσαν γερά, τον πήγαν στο σπίτι του και τον ανέβασαν στο δώμα (ταράτσα), όπου είχαν στήσει τη κρεμάλα του. Εκεί τον βασάνιζαν, για να τους δώσει ότι είχε και μετά να τον τελειώσουν. Εκείνη τη στιγμή όπου τον βασάνιζαν, δεν ξέρει πως του ήρθε, είπε στους Τούρκους:

«Ό,τι έχω, τα έχω στον Χατζεφεντή».

Οι Τούρκοι δεν χασομερούν και τον πηγαίνουν στον Πατέρα Αρσένιο. Όταν άνοιξε την πόρτα του ο Πατήρ και είδε αυτή τη σκηνή, πολύ πληγώθηκε, και μάλιστα μάλωσε τους Τούρκους, που τον είχαν δεμένο, για να τον ελευθερώσουν γρήγορα,

και μάλιστα τους είπε και «παλιότουρκους». Ο αρχηγός τους θύμωσε και τράβηξε το χατζάρι του, για να κόψει τον Χατζεφεντή. Ο Χατζεφεντής τότε λέγει στον Τούρκο Καπετάνιο: «Γρήγορα κατέβασε το χέρι σου κάτω ξερό».

Ω του θαύματος! Το χέρι του Τούρκου κατέβηκε ξερό κάτω αγκυλωμένο και το χατζάρι του έπεσε κάτω καταγής. Όταν είδαν αυτό οι άλλοι Τούρκοι της συμμορίας, άρχισαν να τρέμουν από φόβο και ο αρχηγός με κλάματα να παρακαλεί να του κάνει καλά το χέρι του. Ο Πατήρ Αρσένιος τότε του σταύρωσε το χέρι του και το θεράπευσε. Και αφού έλυσαν και τον Πρόεδρο, τους μάλωσε, για να μην ξαναπατήσουν στο χωριό. Πράγματι από εκείνη τη συμμορία δεν είχε ξαναπατήσει κανείς στα Φάρασα.

- Ο Ανέστης Καραούσογλου διηγήθηκε ότι από τα Άδανα ένας μεγάλος εργοστασιάρχης, ονόματι Κοσμάς Συμεωνίδης, είχε τη γυναίκα του στείρα και έστειλε στον Χατζεφεντή ένα φόρεμα της, για να το διαβάσει, ο οποίος το διάβασε και της το έστειλε και, αφού το φόρεσε η γυναίκα του, στο χρόνο απέκτησε παιδί.

- Ο Κυριάκος Σεφερίδης, ο Αναγνώστης του Πατρός Αρσενίου, διηγήθηκε ότι είχαν φέρει μια φορά μια δαιμονισμένη Τουρκάλα από τους Τελέληδες αλυσοδεμένη, με φοβερό δαιμόνιο, που την έλεγαν Τετέβη, την οποία διάβασε ο Χατζεφεντής με το Ευαγγέλιο και έδιωξε τον δαίμονα από την γυναίκα και έγινε αμέσως καλά.

- Ο Κυριάκος Σεφερίδης διηγήθηκε ότι μια μέρα είχαν φέρει στα Φάρασα έναν δαιμονισμένο από το Σίσι, υιόν αξιωματικού Τούρκου. Μόλις ο Χατζεφεντής του διάβασε το Ευαγγέλιο, έγινε καλά και καθόταν σαν το αρνί ήσυχος, ενώ πριν έσχιζε τα ρούχα και το πρόσωπό του με τα νύχια του.

Πηγή: optiko.net